

শুৱা !

নন্দিনী হোসেন

সব-ই শুৱা হ'জম কৰে ফেলে।
মসৃণ ত্বক কূড়ে কূড়ে খায়
ঘূন পোকাৰ মতন কেটে চলে, দিন শু ৰাত
মহানন্দে। মাটি শু মানচিত্ৰ স্বেদ কৰে
পান কৰে সোমৰস,
পাত্ৰ মিত্ৰ নিয়ে গজাগড়ি যায়
পৰম উল্লাসে।
শুৱা সব-ই খেয়ে চলে
বাহিৰ-অন্দৰ, দুগ্ধ শু ৰাম।
এখন-শু বহান্দ শুৱা !
অফেদ পাঞ্জাবীৰ নিচে লুকানো কোঁটেৱা,
এখন শু চিবিয়ে খায় একান্তৰ,
স্বাধীনতা, স্বদেশেৰ মুখ !